

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **G., a. s.**, B.B., IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. D.S., S., s. r. o., Š.B. proti žalovanému **P.M.**, nar. X., trvale bytom B.T., zastúpenému advokátskou kanceláriou S., s. r. o., F.N., **o zaplatenie 18 278,90 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 23 Cb 137/2008, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 21. apríla 2011, č. k. 26 Cob 45/2011- 340, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre z 21. apríla 2011, č. k. 26 Cob 45/2011-340 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Nitra rozsudkom z 15. decembra 2010, č. k. 23 Cb 137/2008-291 konanie v časti o zaplatenie 3 119,85 eur s úrokom z omeškania zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na účet zástupcu 3 123,37 eur. Súčasne rozhodol o vrátení zaplateného súdneho poplatku v sume 180,51 eur.

Rozhodol tak s odôvodnením, že medzi účastníkmi bola 28. januára 2005 uzavretá úverová zmluva č. X., predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru v sume 510 000 Sk obchodnou spoločnosťou G., a. s. (veriteľ) žalovanému (klient) na nákup motorového vozidla R.R.. Žalovaný podpísal zmluvu osobne a za žalobcu podpísal zmluvu M.B., IČO: X., P.M.. Žalobca predložil zmluvu o spolupráci, ktorú uzavrel 5. októbra 2004 s M.B.. M.B., dealer, bol oprávnený na základe zmluvy obstarávať žalobcovi príležitosť na uzatváranie zmlúv

o úvere alebo dojednávane zmlúv o úvere, pričom môže byť spoločnosťou poverený uzatváraním zmlúv o úvere v mene spoločnosti a na jej účet (čl. I. zmluvy). Podľa čl. III. ods. 2. Zmluvy, súčasťou zmluvy je ako príloha č. 1 plná moc udelená dealerovi spoločnosťou. Bez udelenia plnej moci nie je dealer oprávnený v mene spoločnosti uzavierať úverové zmluvy. Podľa čl. XI. Zmluvy, prílohu zmluvy tvorí plná moc a podmienky pre schvaľovanie a administráciu úverových zmlúv. Žalobca súdu nepredložil zmluvu o spolupráci z 5. októbra 2004 s prílohami, teda ju predložil bez plnej moci na uzatváranie úverových zmlúv v jeho mene M.B.. Z vyšetrovacieho spisu OO PZ T., Úrad justičnej a kriminálnej polície, ČVS: ORP-X./OEK-TN-X., súd zistil, že žalobca uzavrel zmluvu o spolupráci s M.B. aj 2. februára 2004, pričom prílohou tejto zmluvy bola plná moc z 2. februára 2005 a že zmluva o spolupráci z 2. februára 2004 bola nahradená zmluvou o spolupráci z 5. októbra 2004.

Ďalej uviedol, že 2. februára 2005 poskytol žalobca sumu 510 000 Sk na účet č. X., teda na účet žalovaného. Súdu nebol predložený dôkaz o odovzdaní vozidla R. žalovanému po podpísaní úverovej zmluvy č. X.. V uznaní záväzku z 25. apríla 2006 žalovaný uznal dlžnú sumu z leasingovej zmluvy č. X. a nie zo zmluvy č. X..

Z uvedených skutočností súd prvého stupňa dospel k záveru, že účastníci neuzavreli platne 28. januára 2005 zmluvu o úvere č. X., nakoľko za žalobcu zmluvu nepodpísala oprávnená osoba. Žalobca v konaní preukazoval uzavretie zmluvy M.B., ako osobou oprávnenou konať za žalobcu. V záhlaví zmluvy č. X. je uvedené, že G., a. s. je zastúpená M.B., ktorý zmluvu na poslednej strane podpísal. Žalobca odovzdal oprávnenie M.B. uzatvárať za žalobcu zmluvy zo zmluvy o spolupráci z 5. októbra 2004. Opomenul však potrebu udelenia osobitnej plnej moci spoločnosťou pre M.B., ktorá by ho oprávňovala zastupovať spoločnosť pri uzatváraní zmlúv. Táto plná moc mala tvoriť prílohu zmluvy. Keďže žalobca nepredložil plnú moc, súd dospel k záveru, že M.B. (dealer) nebol oprávnený v mene spoločnosti uzavrieť zmluvy. Na základe uvedených skutočností súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa v časti, ktorou žalobu zamietol, podal odvolanie žalobca. Namietal, že pri hodnotení dôkazov mal súd prvého stupňa vychádzať z ich logického významu a ich nadväznosti a nielen podľa toho, či bolo prílohou zmluvy o spolupráci plnomocenstvo. Podľa názoru odvolateľa, pokiaľ plnomocenstvo bolo uvedené ako jedna z príloh, hoci aj nebolo súdu predložené, tak je zrejmé, že plnomocenstvo oprávňujúce dealera podpisovať zmluvy za žalobcu, v danom čase existovalo. Navyše súd nevychádzal z textu predmetnej zmluvy o spolupráci, kde hneď v článku II. je uvedené: „Dealer sa zaväzuje za podmienok ďalej stanovených touto zmluvou uzatvárať menom

spoločnosti G. so svojimi zákazníkmi Ú. a spoločnosť G. sa zaväzuje za podmienok ďalej touto zmluvou stanovených zabezpečiť financovanie nákupu vozidiel klientom a za uzavretie a administratívu Ú. zaplatiť dealerovi odmenu“. Ďalej uviedol, že zmluva o spolupráci sa neuzatvárala len na vyhľadávanie prípadných klientov, ale priamo v predmete je určené, že dealer uzatvára (podpisuje) zmluvy o úvere za žalobcu. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že dealer mal oprávnenie uzatvárať zmluvy, a preto zmluva so žalovaným musela byť uzavretá platne.

Podľa odvolateľa mal súd prvého stupňa preukázané, že žalobca zaslal peňažné prostriedky vo výške 510 000 Sk na bankový účet uvedený vo výpise, avšak z dôkazov a údajov dealera nemal preukázané poskytnutie peňažných prostriedkov, domnieva sa, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z dôkazov je zrejmé, že žalobca peňažné prostriedky na financovanie motorového vozidla v prospech žalovaného plnil. Navyše konštatovanie, že žalovaný čiastočnými úhradami svojho dlhu po podaní žaloby, z dôvodu ktorých žalobca vzal čiastočne žalobu späť, uznal zvyšok dlhu voči žalobcovi.

Odvolanie prejednal Krajský súd Nitra ako súd odvolací. Odvolací súd rozsudkom z 21. apríla 2011, č. k. 26 Cob 45/2011-340 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na účet zástupcu 320,34 eur náhrady trov odvolacieho konania.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutej časti. Ďalej uviedol, že námietke žalovaného, že nemal možnosť sa oboznámiť s vyšetrovacím spisom Okresného riaditeľstva PZ v T., ČSV: ORP-X./OEK-TN-X., pripojeného k spisu, nevyhovelo s odôvodnením, že vyšetrovací spis sa stal súčasťou tohto spisu už 30. marca 2010. Ak mal žalobca, resp. jeho právny zástupca záujem, mal možnosť do spisu nahliadnuť a preštudovať si tak predmetný vyšetrovací spis. Tento vyšetrovací spis bol vykonaný ako dôkaz na pojednávaní konanom na súde prvého stupňa 15. decembra 2010. Žalobca a ani jeho právny zástupca na tomto pojednávaní neboli prítomní. Pasívny postoj žalobcu a jeho zástupcu na pojednávaní, na ktorom došlo k perfektnému vykonaniu dokazovania listinami, je na ťarchu žalobcu, a preto k odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo. Odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca dovolanie. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní namieta, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmatel'ný, lebo odvolací súd sa takmer vôbec nevyjadril k odvolacím dôvodom, uvedeným žalobcom v jeho odvolaní proti rozsudku

súdu prvého stupňa. Podľa názoru dovolateľa, vážne dôvody, kvôli ktorým podal žalobca odvolanie, nie je možné odôvodniť len tým spôsobom, že sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. Z dôvodu zachovania práva na súdnu ochranu je dôležité, aby každé rozhodnutie súdu bolo logicky zdôvodnené a bolo pre každú z procesných strán preskúmateľné. V odvolaní žalobca namietal, že suma bola žalobcom uhradená na číslo účtu dealera, ktoré je zreteľne uvedené v zmluve o úvere. Je toho názoru, že pokiaľ odvolací súd nepovažuje uhradenie kúpnej ceny v súlade so zmluvou o úvere a V. na účet dealera za poskytnutie úveru, žalobca aj z dôvodu jeho právnej istoty v budúcich vzťahoch potrebuje vedieť, z akých logických argumentov odvolací súd vychádzal. Podľa názoru dovolateľa, pokiaľ sa v obchodno-právnych vzťahoch dohodne, že peňažné prostriedky, ktoré sú účelovo viazané, nedostane dlžník na svoj účet, ale bude za ne uhradená kúpna cena za určitú vec, je to také isté poskytnutie úveru, ako keby mu boli peňažné prostriedky vyplatené na jeho účet.

Žalobca ďalej vo svojom odvolaní poukázal na nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa ohľadne absencie dealera uzavrieť predmetnú zmluvu o úvere. Súd prvého stupňa a odvolací súd nielenže zmluvu o spolupráci s dealerom, ktorá bola predložená ako dôkaz, vôbec nevykonali riadne, ale aj odôvodnenie jej akceptácie ako dôkazu, ktorý zakladal dealerovi riadne oprávnenie uzatvárať zmluvy o úvere, je nedostatočné a mylné. Súd prvého stupňa úplne ignoroval ustanovenie zmluvy o spolupráci s dealerom, konkrétne časť „Predmet zmluvy“, kde je priamo uvedené, že dealer je na uzatváranie zmlúv o úvere splnomocnený. Vychádzal len z úvodnej časti, kde boli definované pojmy, pričom táto časť je všeobecná a uvádza len, že dealer môže byť splnomocnený, pričom je potrebné v zmysle textu zmluvy o spolupráci s dealerom vychádzať z predmetu zmluvy. Súd prvého stupňa sa zameral vo svojom odôvodnení aj na skutočnosť, že k predloženej zmluve o spolupráci s dealerom nebolo predložené plnomocenstvo uvedené v prílohe, ktoré malo inak slúžiť len ako doklad, ktorý by bol klientom predložený, keďže nie je štandardom preukazovať oprávnenie uzatvárať zmluvy celou zmluvou o spolupráci, kde sú uvedené aj časti, ktoré sa týkajú len účastníkov zmluvného vzťahu (odmena za služby, atď.). Toto plnomocenstvo, ktoré malo byť prílohou predmetnej zmluvy o spolupráci, však bolo obsiahnuté v trestnom spise k staršej zmluve o spolupráci s dealerom, čo mal súd za preukázané. Súd prvého stupňa tak mal vedomosť o existencii takéhoto plnomocenstva a nemal pochybnosti, že by takéto plnomocenstvo dealera bolo zrušené. Ďalej namietal, že aj keby súd prvého stupňa takýmto oprávnením nedisponoval, tak jeho rozhodnutie je v rozpore s ustanovením § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, lebo takto dealerom uzavretou zmluvou by bol dealer viazaný,

pokiaľ by žalobca tento úkon neschválil. Žalobca však tento úkon schválil, a to nielen tým, že uhradil kúpnu cenu za motorové vozidlo, ale aj tým, že odstúpil od predmetnej zmluvy, ako aj tým, že udelil právnomu zástupcovi plnomocenstvo na podanie žaloby a vymożenie dlžnej sumy vyplývajúcej z predmetnej zmluvy o úvere. Žalobca tak zjavne postupoval tak, akoby bol sám viazaný týmto úkonom, a teda je zrejmé, že pokiaľ by aj neexistovalo písomné plnomocenstvo oprávňujúce uzatvárať zmluvy o úvere, žalobca tento úkon dodatočne svojim konaním schválil.

Dovolateľ namieta, že odvolací súd porušil procesné práva žalobcu tým, že dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým uznal, že súd prvého stupňa nepostupoval v rozpore s ust. § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka ani v rozpore s ust. § 121 Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania uhradil sumu vo výške cca 3 169,35 eur, čo žalobca zohľadnil aj svojim čiastočným späťvzatím žaloby. Žalovaný túto skutočnosť potvrdil, pričom súd prvého stupňa a odvolací súd ignorovali ustanovenie § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, lebo nechali bez povšimnutia, že žalovaný svoj dlh uznal, keď ho splácal počas súdneho konania.

Napokon namietal, že boli porušené jeho procesné práva aj tým, že súd prvého stupňa nezaslal listinné dôkazy z trestného konania napriek tomu, že tieto boli ako dôkaz vykonané na pojednávaní, na ktoré sa žalobca ospravedlnil a na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Taktiež súd prvého stupňa nijakým spôsobom neoznámil, že dôkazy z trestného konania sa nachádzajú v súdnom spise, čím žalobca nemal o týchto skutočnostiach a dôkazoch žiadnu vedomosť. Z tohto pohľadu považuje za scestné odôvodnenie odvolacieho súdu, že mal možnosť nahliadať do spisu.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť. Rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho je podľa jeho názoru vecne správne a nie je v rozpore s § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V § 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka je uvedené, že ak je potrebné, aby sa právny úkon urobil v písomnej forme, musí sa plnomocenstvo udeliť písomne. Bez udelenia plnej moci, resp. po jej zániku, nie je dealer oprávnený v mene spoločnosti G. uzavrieť úverové zmluvy. Za zavádzajúce považuje tvrdenie žalobcu, že peňažné prostriedky účelovo viazané nedostane dlžník na svoj účet, ale bude z nich za neho uhradená kúpna cena za určitú vec, pretože kúpna cena v danom prípade nebola nikdy uhradená, lebo vozidlo, na ktoré mali byť peňažné prostriedky vyplatené, bolo odovzdané jeho majiteľom na autovrakovisku. Nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie, že mu vozidlo nebolo nikdy odovzdané, lebo spôsob, ako by sa

malo preukázať, že sa niečo nikdy nestalo, mu nie je známy. Žalobca nikdy nereagoval na vyjadrenie, že vozidlo, ktoré malo byť žalovanému odovzdané, bolo jeho majiteľom (údajne predávajúcim) odovzdané na autovrakovisku. Okrem toho dôkazné bremeno je na žalobcovi v tomto smere.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.), má náležitosti stanovené ustanovením § 241 O. s. p., preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je opodstatnené.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovoláním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme upravuje ustanovenie § 238 O. s. p. Podľa ust. § 238 dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1), ak sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2), ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozhodnutia, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (ods. 3). Dovolací súd konštatoval, že prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p. nie je daná, keďže ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu a odvolací súd vo výroku nevyslovil prípustnosť dovolania.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia, obligatórne sa zaoberá len vadami konania vymedzenými v § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie

v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 O. s. p. Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písm. a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keď k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné a všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka konania, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej judikatúry, o postup odnímajúci účastníkovi konať pred súdom ide aj v prípade, keď sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada s argumentáciou účastníkov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému rozhodnutiu.

Žalobca v dovolaní namietal, že v konaní boli porušené jeho procesné práva tým, že rozsudok odvolacieho súdu sa takmer vôbec nevysporiadal s odvolacími dôvodmi, ktoré žalobca uviedol v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, preto v tomto smere je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a že mu nebolo zaslané vyjadrenie žalovaného k odvolaniu a dôkazy z trestného konania, pričom nebol ani informovaný o pripojení vyšetrovacieho spisu k súdnemu spisu.

Je potrebné prisvedčiť dovolateľovi, že Krajský súd v Nitre ako súd odvolací sa v odôvodnení svojho rozhodnutia takmer vôbec nezaoberal dôvodmi odvolania vo veci samej. Uviedol len, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v napadnutej časti a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolanie žalobcu malo všetky náležitosti, jasne a zrozumiteľne namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa, okrem iného aj ignorovanie ustanovenia § 33 Občianskeho zákonníka a § 407 Obchodného zákonníka. Preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu jasne

a zrozumiteľne odôvodniť, prečo považoval dôvody odvolania žalobcu za neopodstatnené, aby žalobca mohol posúdiť, ako súd v jeho veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri rozhodovaní vo veci samej.

Dovolací súd považoval odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v uvedenom smere za nedostatočné a nepresvedčivé, v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Uvedeným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. a tým došlo aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 2, 3 O. s. p. napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V novom konaní odvolací súd oboznámi žalobcu s vyjadrením žalovaného k odvolaniu, ako aj s pripojeným vyšetrovacím spisom a znovu rozhodne o odvolaní žalobcu.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. januára 2012

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová